

Kabouter

Net toen ik dacht ik sta maar eens op hoorde ik de deur van de keuken zacht open en dicht gaan. Ik versteende, mijn zintuigen schoten op scherp. De buitendeuren waren op slot, ook met een sleutel kon niemand binnen, who the hell ... De trap kraakte. Twee seconden later klonk het geluid van vallend serviesgoed. In de stilte die volgde hoorde ik een zucht en een zacht 'shit'. Ik vloog m'n bed uit. Onder aan de trap stond een kabouterijtje met op zijn puntmutsje in flikkerende lichtjes de cijfers 90. Hij keek naar mij, naar de troep op de grond en zei verontschuldigend: ik had je willen verrassen ... Daar was hij aardig in geslaagd. Dat had mij ook kunnen overkomen, zei ik, inmiddels van de schrik bekomen tegen het kabouterijtje. Ja dat weet ik, antwoordde hij. Kabouters weten veel.

We harkten de boel bij elkaar, legden de croissants op het bord, veegden de jam van de mat en het ei van de trap, plantten de bloem weer in zijn vaasje en gingen naast elkaar op de grond zitten. Hij was besteld zei hij, om mijn verjaardag leuk te laten beginnen. Nou, dat is toch aardig gelukt, kijk ons hier eens zitten, probeerde ik hem op te vrolijken. Hij nam een opschrijfboekje uit zijn zak en bladerde er doorheen. Sengers toch hè, vroeg hij, dat ik me daar niet in heb vergist. Ja, Sengers. Hij keek me eens goed aan. 90? Nee 60. Shit shit, sorry, hij krabbelde de 9 door en maakte er een 6 van. Hij stopte een stukje ei in z'n mond. Moeite mee? Nee hoor, het leven gaat gewoon door. Moeite mee, vroeg hij nogmaals. Welnee, je bent zo oud als je je voelt. Moeite mee, nu dreigend. Ik zuchtte, ja, moeite mee. Hij pakte een iPhone uit z'n zak, zette Lang zal ze leven in dance-versie op en rollebolde vijf minuten lang door de gang. Na afloop boog hij. Ik klapte en gaf hem een zoen.

Moeite mee? Sinds vanmorgen een beetje minder.

Marjolijn Sengers, 27 maart 2016